

— Да, ще ги видимъ ние. Удариха я на молба. А вие снощи — атака! Вие трѣбва да знаете, че турчинъ нощна атака не прави. Ето ви и парламентъоръ.

Ние си отиваме на позицията. Войниците вече знаятъ новината. Весела глъчка шуми и се извива надалечъ въ окопа. По-приветлива, по-довѣрчива ласка иде отъ полето, заплашителниятъ погледъ на далечнитъ фортове се смекчава и отпуска. Очитъ гледатъ радостно и спокойно напредъ. Отде ще доде парламентъорътъ? Защо още не се показва? Но тѣ ще бждатъ двама: той, парламентъорътъ, — офицеръ, и сигналистъ съ бѣлъ флагъ. И двамата на коне. Тѣ ще спратъ и сигналистътъ ще потрѣби, ще последва отговоръ съ трѣба и отъ наша страна. Следъ това тѣ ще се приближатъ. Какъвъ ще бжде той? Навѣрно младъ, спретнатъ. Ние трѣбва да бждемъ любезни, твърде любезни. Но трѣбва да помнимъ и строгитъ инструкции на майора.

— Ще му вържете очитъ. Стегнете го добре, поганеца. После го разкарайте насамъ-нататъкъ, да се обърка.

Всичко това щѣше да бжде интересно и забавно. И ние чакахме съ нетърпение тая среща, която щѣше да почне съ романтичната тържественостъ на рицарскитъ дни и щѣше да продължи и свърши съ детинската игра на криеница. Чакахме и поглеждахме на